

DESCALÇA'T I CALLA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Un altre diumenge de Rams amb la benedicció de les palmes, els nens, la processó i la gran lectura de la Passió, enguany segons la mirada de Marc.

Si fóssim a l'any 30, no sabríem què passaria durant la setmana que comença, ni sospitaríem el drama que patirà aquest tal Jesús, ara que l'estem aclamant, brandant els nostres rams i cridant com el qui més.

Vint segles després, nosaltres ja sabem què passa, ens sabem trossos de memòria, repetim gestos i actituds; però ens hem quedat aturats en adonar-nos que no hem aprofundit prou en la santa Setmana Santa.

Qui voldríem ser en aquest relat? Potser l'humil ase que ajuda Jesús a entrar a Jerusalem, la ciutat santa; o bé la dona que li ungeix el cap amb el seu perfum car, judicada per tothom i lloada per Jesús; o l'home que duu una gerra d'aigua que fa de guia al lloc on es farà el sopar pasqual; o tal volta un dels tres deixebles que són triats per acompanyar-lo en la seva pregària de dolor. Potser el cireneu, que l'ajuda a portar la creu; o el centurió, que reconeix Jesús com a Déu, bo i mort.

Qui som en aquest relat? Abaixem els ulls quan descobrim que sovint som com Judes, el traïdor, o com Pere, un altre traïdor. Però també som una mica grans sacerdots quan ens creiem superiors o com els soldats, que de tot en fan burla. Pilat ens fa de mirall de la nostra covardia, per no poder defensar la nostra fe, quan la nostra conducta és tan contradictòria.

La profunditat de l'eucaristia se'ns escapa; l'absurd de la mort en creu se'ns escapa; la buidor en el silenci del sepulcre se'ns escapa. No entenem que Jesús no es vulgui defensar de res i veiem que es va cavant la seva pròpia condemna.

Pas a pas va fent el seu viacrucis cada vegada més feixuc, més lent, més impotent. Jesús fa el camí sol, massa sol, però assumint tots els dolors, totes les buidors, tots els abismes de cada persona del passat, del present i del futur. Només ell ho pot fer, només Déu ho pot fer, però ara és un home massa home, amb un cos ple de senyals profunds de tortura.

El silenci de Jesús portant la seva creu, sol, ens ajuda a entendre que hem de portar la nostra pròpia creu sols, la que ens ha tocat i que sovint rebutgem. El crit eixordador «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» ens fa preguntar per tantes situacions d'injustícia que clamen al cel. Després, encara, un segon crit encara més gran, i mor. Davant la injustícia no ens podem quedar ni callats ni aturats.

Ha començat la Setmana Santa, descalça't i calla.